

Kiss Benedek

Jónak (Jóbnak? jobbnak?) lenni jó?

Ars poétika-szerűség

Keresztülfekszem életemen,
mint egy ókori temetőn.
Jónak, Jóbnak, jobbnak lenni
van-e még időm?
S van-e még erőm?

Ahogy jöttek, úgy fogadtam
magam fölött a holnapokat.
Nem űzött cél, nem űzött kényszer,
nem űzött feladat.

Azt éltem át, mi kezdettől lettem:
család, szerelmem, hazám.
Sok seb és nyavalya gyötört mindig,
de álltam tán igazán.

Jó voltam? Ezt csak mások tudják,
s azt csak az Isten, hogy mi a jó.
A Teremtés diófája alatt megültem,
s néha hullott elém dió.

Sok barátot, sok nőt szerettem,
diólombok alá befértek ők is.
Nem sokat törtem magam, hogy tudjam:
mi a tézis s az antitézis.
És mi a fétis?

Láttam sok nagyembert: jót és jobbat,
s jobbot nem adtam mindenkinek.
Kényes voltam bár, játszva éltem le
mulandó, egyszeri életemet.

Igen, a játék íratta versem is,
bár tudtam, mi vagyok: született Jób,
ki a szépségek ligetében is
talál fát, keresztfának valót.

Hát még az igazi, cudar élet,
hát még a pusztulni termett világ!
A Káin-örökség, közelgő végítélet.
S hol ki-ki örömmel veszi el magát.

Sírok előre unokáimért –
én már csak így-úgy, de megvagyok.
Szemem tengerben, tenger a szememben,
s ha ragyog, csak értük ragyog.
Velük együtt ragyog.

